

[Bernhard Baunsgaard]

praksis, og det er det, der nu skal helt klarlægges. Renteforløbet er noget specielt for arbejdsministeriet.

Ebba Strange (SF):

Under debatten om landsdommer Niels Larsens redegørelse til folketinget den 8. november i fjor gjorde jeg mig på SFs vegne til talskvinde for, at hvis folketinget ønskede yderligere oplysninger i dagpengesagen, burde det nedsætte en parlamentarisk kommission. Det var ikke et forslag, der kom til afstemning, for der viste sig at være et flertal i folketinget for at lade udvalget for forretningsordenen vurdere de redegørelser, der forelå, og indstille, hvordan ansvarsplaceringen ville kunne gennemføres.

Udvalget for forretningsordenen har nu afleveret en omfattende betænkning og mange siders bilag til folketinget, og så er det op til folketinget at beslutte, hvad der videre skal ske.

Som det fremgår af det omfattende bilagsmateriale fra udvalget, har vi haft lejlighed til at stille en række spørgsmål til belysning af sagen ud over den redegørelse, der foreligger fra landsdommer Niels Larsen.

SF har således sammen med socialdemokratiet taget initiativ til, at udvalget har spurgt i en række andre ministerier om den praksis, der anvendes, når statens midler udbetales til henholdsvis kommuner, private og hel- eller halvoffentlige institutioner og virksomheder. Af besvarelserne fremgår, dels at begrebet refusion i forbindelse med overførsel af midler ikke entydigt fortolkes som betaling, der følger efter, at udgifterne faktisk har været afholdt, dels at der i andre ministerier har været tale om betydelige statslige rentetab, og endelig at der slet ikke beregnes rente overhovedet i forbindelse med forskudsbetalinger fra staten til kommunerne.

Efter vores opfattelse skal de oplysninger, vi har modtaget, ikke bruges som undskyldning for den behandling, forskudsudbetalingerne af dagpenge fra arbejdsministeriet til A-kasserne har fået, men de bør efter vores mening bruges til at sætte dagpengesagen i sammenhæng med den administrative praksis, der har udviklet sig i ministerierne. Derfor er det – å propos den debat, der just har udspillet sig på korte bemærkninger – mere end pinligt, at de partier, der nu er de mest

ivrige efter at få nedsat en kommissionsdomstol, har været de mest afvisende over for at drage sammenligning mellem arbejdsministeriets praksis og praksis i andre ministerier.

De oplysninger, der er kommet frem både om dagpengesagen og om forholdene i andre ministerier, bør nu underkastes en gennemgang i alle ministerier, hvad udvalget er enig om, men det bør også være en opfordring til folketinget til at være meget opmærksomt på, om de love, vi vedtager, kan administreres på den måde, vi ønsker, og vi skal være særlig opmærksomme på bevillingslove og bemyndigelseslove, uanset om vi giver bemyndigelser til ministre eller til direktorater.

I øvrigt er det spørgsmålet om lovhjemmelen til den forskudsvisse udbetaling af dagpenge, der har optaget det meste af udvalgets tid. Vi er i SF enige i de konklusioner, der drages i udvalgets betænkning, og anser hermed spørgsmålet om lovhjemmel for fuldt opklaret. Vi er ligeledes enige i udvalgets kritik af nogle af de besvarelser, der er givet fra arbejdsministeren på spørgsmål fra folketingets medlemmer, en kritik, som samtidig må forstås som et krav fra folketinget til den til enhver tid siddende regering om at give folketingets medlemmer korrekte og udtømmende svar på stillede spørgsmål. Det er utilgiveligt, at svar til folketingets medlemmer er fordrejede. Dermed undermineres en af folketingets få muligheder for at udøve den parlamentariske kontrol i henhold til grundloven. Dette er en kritik af tidligere arbejdsministre, men samtidig en pegefinger over for den siddende regering.

Endelig er der det, der nu er blevet gjort til hovedspørgsmålet, nemlig arbejdsministeriets og arbejdsdirektoratets administration af udbetalinger til arbejdsløshedskasserne, herunder forrentningen af de udbetalte beløb og spørgsmålet om, hvem der har tjent hvor meget på den administration, der har fundet sted.

Efter SFs opfattelse er det klart, at de fejl og mangler, der har været i administrationen, ikke er blevet rettet tilstrækkelig hurtigt og grundigt. Det fremgår af det materiale, som har været til vores rådighed. Vi anser således sagen for så veloplyst, at den kunne slutte her.

Imidlertid blev det klart i sidste fase af udvalgsarbejdet, at nogle udvalgsmedlemmer ikke var enige med os heri. Derfor opfordre-